

[Hanne Reintoft.]

refusionsregler har lagt øksen ved træets rod.

Der er kommet så mange advarsler mod dette lovforslag, at det skulle være revideret, inden det blev genfremsat. Vi synes, det cementerer 1930ernes socialpolitiske system, som alle ved er forældet, og som ikke svarer til samfundets struktur. I den noget udflippepe debat, vi har her i foketinget om de stigende udgifter, om social behandling, om forebyggelse og revalidering er kun at sige: hvis vi tog os sammen til at afskaffe lavtlønnen, hvis vi tog os sammen til at afskaffe nedslidningen, hvis vi afskaffede skattetrykket på de små og boligågeren, så kunne vi spare på det sociale område, men heller ikke et øjeblik for.

Ib Christensen (DR):

Retsforbundets gruppe kan tiltræde de 4 hovedprincipper, som bærer dette lovforslag, nemlig for det første ønsket om en administrativ forenkling, for det andet udbygning af klientbistanden, så den bliver mere centreret omkring den enkelte, for det tredje decentralisering af beslutningsprocessen og for det fjerde en omlægning af finansieringen.

Når det er sagt, kan det jo ikke nægtes, at der fra socialarbejderes side og anden side er anført en del kritik mod lovforslaget, og jeg skal lige beskæftige mig en smule hermed.

Det er blevet indvendt, at man i vidt omfang går væk fra at anvende et retsprincip og går over til at anvende et skønprincip. Skal man kunne tilpasse den sociale bistand og netop tilgodese den enkelte klient i hans situation, så slipper man imidlertid ikke uden om en skønsmæssig vurdering, og jeg kan derfor ikke rigtig give medhold i den kritik, der fra forskellig side er fremført imod dette.

Det er videre fremført, at man risikerer uensartet behandling rundt omkring i landet, fordi kommunerne får noget mere at sige. Men man kan ikke på den ene side gå ind for den mest udprægede professionelle ambition og på den anden side erklære sig som tilhænger af det lokale selvstyre eller tilhænger af, at afgørelserne træffes nærmest muligt den enkelte klient. Et af de to principper må man vælge, eller man må prøve at harmonisere dem på en eller anden måde.

Man kan ikke erklære sig som tilhænger af selvstyret og så alligevel have professionelle ambitioner med hensyn til at styre kommunernes tiltag på dette område. Der var nogle tendenser i tidligere ordførertaler i retning af, at man nok ville have bloktilskud, men der skulle sandelig være skrappe regler for, hvilken standard kommunerne skulle leve op til på de forskellige områder. Så er straks en af gevinsterne ved bloktilskudssystemet jo gået sig en tur.

Det har været kritiseret, at kommunerne økonomisk kunne spekulere i, at staten re-funderer invalidepensionen, mens kommunerne skal finansiere hovedparten af det forebyggende arbejde. Denne kritik kan ikke umiddelbart afvises. Vi er villige til i udvalget at se på, om der kan findes andre regler, der under bevarelse af lokalt selvstyre kan forhindre, at visse kommuner spekulerer i noget sådant.

Spørgsmålet om kontrol kontra rådgivning har også været draget ind. Mit parti offentliggjorde allerede for 3 år siden et socialpolitisk debatoplæg, hvori vi gik så vidt som at sige, at det bør være et retskrav fra den enkelte at få social bistand, og at man skulle overveje, at bevisbyrden med hensyn til, hvorvidt den enkelte klient nu virkelig var i trang, simpelt hen pålagdes det offentlige. Så vidt gik vi i dette debatoplæg i erkendelse af, at alt for megen af det sociale personales, socialarbejdernes tid bruges til meningsløst og tidkrævende kontrolarbejde. Det er nedværdigende for klienterne, og det er ganske uproduktivt set ud fra en økonomisk-administrativ synsvinkel. Derfor kunne jeg godt tænke mig, at man overvejede at slække nogle af de skrappe kontrolbestemmelser, der findes i lovgivningen. Jeg tror, at det også økonomisk set vil kunne svare sig, men det væsentlige er naturligvis hensynet til klientens værdighed.

Det er værdifuldt, at man vil udmåle hjælpen efter en vurdering af familiens samlede situation, og at man altså søger at give bistanden så nær som muligt den enkelte klient.

Af det, der er anført i tidligere ordførertaler med hensyn til de økonomiske konsekvenser, kan jeg tilslutte mig de ytringer, der er fremkommet om, at det, man har ansat merudgiften til — de 40-50 mill. kr. plus ekstra personaleansættelser — er totalt